

THINGS
WE HIDE
FROM
THE
LIGHT

Zij zal écht niet vallen voor de good guy

LUCY SCORE

1

Kleine, gloeiende houtskooltjes

Nash

De FBI-agenten in mijn kantoor hadden om twee redenen mazzel.

Ten eerste was mijn linkse niet meer wat hij was geweest sinds ik was neergeschoten.

En ten tweede kreeg ik het niet voor elkaar weer iets te voelen, laat staan dat ik kwaad genoeg was om te overwegen iets stoms te doen.

‘De FBI begrijpt je persoonlijke interesse voor het vinden van Duncan Hugo,’ zei FBI-agent Sonal Idler vanaf de andere kant van mijn bureau, waar ze met een kaarsrechte rug op de stoel zat. Haar blik schoot kort naar de koffievlek op mijn overhemd.

Ze was een bikkelharde vrouw in een broekpak en zag eruit alsof ze procedures als ontbijt at. De man naast haar, marshal Nolan Graham, had een snor en de blik van een man die werd gedwongen tot iets wat hij absoluut niet wilde. Hij keek naar me alsof ik daar schuldig aan was.

Ik wilde dat ik kwaad kon worden. Wilde iets anders voelen dan die enorme kloteleegte die zo onvermijdelijk als het getij over me heen spoelde. Maar er was niets. Slechts ik en de leegte.

‘Maar we kunnen niet hebben dat jouw jongens en meisjes rondrennen en mijn onderzoek verpesten,’ ging Idler verder.

Aan de andere kant van de ruit dumpte brigadier Grave Hopper een berg suiker in zijn koffie terwijl hij dodelijke blikken naar de twee FBI-agenten wierp. Achter hem gonsde het in de kantoortuin van de gebruikelijke bedrijvigheid van een politiebureau in een klein stadje.

Telefoons gingen over. Er klonk getik van toetsenborden. Agenten draaiden hun dienst. En de koffie was niet te zuipen.

Iedereen was springlevend. Iedereen behalve ik.

Ik deed slechts alsof.

Ik sloeg mijn armen over elkaar en negeerde de scherpe steek in mijn schouder.

‘Ik waardeer de professionele gunst, maar vanwaar deze speciale behandeling? Ik ben niet de enige agent die tijdens het uitvoeren van zijn werkzaamheden een kogel opvangt.’

‘Je was ook niet de enige naam op die lijst,’ zei Graham, die nu voor het eerst sprak.

Mijn kaak verstrakte. De lijst was waar deze nachtmerrie mee was begonnen.

‘Maar jij was het eerste doelwit,’ zei Idler. ‘Jouw naam stond op die lijst met agenten en informanten. Daarnaast, dit draait om meer dan alleen één schietpartij. Dit is de eerste keer dat we iets hebben wat belastend zou kunnen zijn voor Anthony Hugo.’

Het was de eerste keer dat ik ook maar iets van emotie in haar stem hoorde. FBI-agent Idler had haar eigen persoonlijke agenda en dat was topcrimineel Anthony Hugo te grazen nemen.

‘Ik wil dat deze zaak onweerlegbaar is,’ ging ze verder. ‘Daarom wil ik niet hebben dat een paar lokale luitjes proberen het heft in eigen handen te nemen. Zelfs niet als ze een penning

dragen. Het hogere doel gaat altijd met een prijskaartje gepaard.’

Ik wreef met mijn hand over mijn kaak en het verbaasde me om daar meer dan slechts wat stoppels te voelen. Scheren stond de laatste tijd niet hoog op mijn lijstje met prioriteiten.

Ze nam aan dat ik onderzoek had gedaan. Logisch, gezien de omstandigheden. Maar zij kende mijn geheimpje niet. Dat kende niemand. Ik mocht dan aan de buitenkant lijken te genezen, ik mocht dan iedere dag mijn uniform aantrekken en op het bureau arriveren, vanbinnen was er niets van me over. Zelfs niet de drang om de man die hier verantwoordelijk voor was te vinden.

‘Wat verwacht je dat mijn mensen doen als Duncan Hugo terugkomt om bij nog meer inwoners kogels door hun lijf te jassen? De andere kant op kijken?’ vroeg ik lijsig.

De FBI-agenten wisselden een blik uit. ‘Ik verwacht dat je ons op de hoogte houdt van gebeurtenissen die mogelijk met jouw zaak te maken hebben,’ zei Idler ferm. ‘We hebben meer middelen tot onze beschikking dan jouw afdeling. En geen persoonlijke agenda’s.’

Ik voelde een flikkering ergens diep in de leegte. *Schaamte*.

Ik zou een persoonlijke agenda moeten hebben. Ik zou zelf achter die kerel aan moeten zitten. Zo niet voor mij, dan toch zeker voor Naomi en Waylay. Hij had mijn broers verloofde en haar nichtje op een andere manier gedupeerd, door ze te ontvoeren en te terroriseren vanwege de lijst die mij twee kogelwonden had bezorgd.

Maar een deel van mij was die avond in die greppel doodgegaan en wat er over was, leek het niet waard om voor te vechten.

‘U.S. Marshal Graham zal een poosje in de buurt blijven. De boel een beetje in de gaten houden,’ meldde Idler.

Snorremans leek er net zo blij mee als ik.

‘Verder nog bijzonderheden?’ vroeg ik.

‘Alle overgebleven doelwitten op de lijst krijgen bescherming tot we er zeker van zijn dat de dreiging niet langer aanwezig is,’ legde Idler uit.

Jezus. De hele verdomde stad zou in rep en roer zijn wanneer ze tot de ontdekking kwamen dat er FBI-agenten rondhingen in afwachting tot iemand de wet overtrad. En ik had de energie niet voor rep en roer.

‘Ik heb geen bescherming nodig,’ zei ik. ‘Als Duncan Hugo twee actieve hersencellen heeft, hangt hij hier niet rond. Die gast is allang verdwenen.’ Tenminste, dat is wat ik mezelf ’s nachts wijsmaakte wanneer de slaap niet wilde komen.

‘Met alle respect, chief, jij bent degene die ervoor zorgde dat hij werd neergeschoten. Je hebt mazzel dat je het nog kunt navertellen,’ zei Graham. Zijn snor krulde zelfvoldaan op.

‘Hoe zit het met de verloofde van mijn broer en haar nichtje? Hugo heeft hen gekidnapt. Krijgen zij bescherming?’

‘We hebben geen enkele reden om te denken dat Naomi en Waylay Witt op dit moment in gevaar zijn,’ antwoordde Idler.

De steek in mijn schouder zwol aan tot een dof geklop en paste daardoor precies bij het gebonk in mijn hoofd. Ik had weinig geslapen en mijn geduld was ver te zoeken. Als ik die twee niet heel snel mijn kantoor uit kreeg, was ik er niet zeker van dat ik de boel beschaafd zou weten te houden.

Met zoveel mogelijk zuidelijke charme als ik bij elkaar wist te schrapen kwam ik achter mijn bureau overeind. ‘Begrepen. Als jullie me nu willen excuseren, ik heb een stad te dienen.’

De agenten kwamen overeind en plichtmatig schudden we elkaar de hand.

‘Ik zou het waarderen als je me op de hoogte houdt, gezien mijn “persoonlijke interesse” en zo,’ zei ik toen ze mijn kantoor uit liepen.

‘We zullen delen wat we kunnen,’ beloofde Idler. ‘We verwachten andersom dat je ons belt zodra je je iets herinnert van de schietpartij.’

‘Komt voor elkaar,’ zei ik met opeengeklemd kaken. Door de combinatie van fysieke wonden, geheugenverlies en het lege, verdoofde gevoel was ik een schim van de man die ik was geweest.

‘Tot later,’ zei Graham. Het klonk als een dreigement.

Ik wachtte tot ze mijn politiebureau uit slenterden voordat ik mijn jasje van de kapstok griste. De wond in mijn schouder protesteerde toen ik mijn arm in de mouw schoof. Die in mijn torso voelde niet veel beter.

‘Alles oké, chieff?’ vroeg Grave toen ik de kantoortuin in stapte.

Onder normale omstandigheden zou mijn brigadier gestaan hebben op een uitgebreid verslag van het gesprek, gevolgd door een uur lang gezeik over juridische bullshit. Maar sinds ik mezelf had laten neerschieten en bijna de pijp uit was gegaan, deed iedereen zijn uiterste best om me met zijden handschoentjes te behandelen.

Misschien dat ik toch niet alles zo goed wist te verbergen als ik dacht.

‘Alles prima,’ antwoordde ik, botter dan ik van plan was.

‘Ga je de deur uit?’ vroeg hij.

‘Ja.’

Een overijverige nieuwe agent sprong op uit haar stoel alsof er een veer sprong. ‘Als je een lunch wilt, kan ik iets voor je bij Dino’s halen, chieff,’ bood ze aan.

Tashi Bannerjee was geboren en getogen in Knockemout en kwam vers van de politieacademie. Nu glommen haar schoenen en zaten haar haren in een staart die de regelgeving oversteeg, maar vier jaar geleden was ze op de middelbare school op de

bon geslingerd omdat ze met een paard door de drive-through van een fastfoodrestaurant reed. Het grootste deel van deze afdeling had op een bepaald punt in onze jeugd de wet overtreden, waardoor het des te betekenisvoller was dat we ervoor hadden gekozen diezelfde wet te handhaven in plaats van hem te omzeilen.

‘Ik kan mijn eigen verdomde lunch halen,’ snauwde ik.

Haar gezicht betrok een tel voordat Bannerjee zich herstelde, waardoor het voelde alsof ik zojuist een puppy had geschopt. *Fuck*. Ik werd net als mijn broer.

‘Maar bedankt voor het aanbod,’ voegde ik er op een iets minder geërgerde toon aan toe.

Geweldig. Nu moest ik iets aardigs doen. Alweer. Weer een sorry-dat-ik-me-als-een-klootzak-gedraag-gebaar maken waar ik de energie niet voor had. Tot dusver had ik deze week al koffie, donuts en - nadat ik op bijzonder beschamende wijze uit mijn plaat was gegaan vanwege de temperatuur in de kantoortuin - chocoladerepen van het tankstation meegenomen.

‘Ik ga naar fysiotherapie. Ben over ongeveer een uur terug.’

Dat gezegd hebbende stapte ik de smalle gang in en beende naar de uitgang alsof ik een afspraak had, voor het geval iemand anders het in zijn hoofd haalde om een gesprek te beginnen.

Ik maakte mijn hoofd leeg en probeerde me te concentreren op wat er recht voor mijn neus gebeurde.

De herfst van noordelijk Virginia sloeg in volle kracht tegen me aan toen ik de glazen schuifdeuren van het Knox Morgan Municipal Center doorliep. De zon scheen en de lucht was zo blauw dat het pijn deed aan mijn ogen. De bomen langs de straat gaven een showtje weg doordat hun bladeren het groen verruilden voor roodbruine, gele en oranje tinten. Pompoenen

en stobalen domineerden de etalages van het centrum.

Ik keek op bij het gebrul van een motor en zag Harvey Lithgow langsrijden. Hij had duivelshoorns op zijn helm en op de zitting achter hem was een plastic skelet rechtop vastgezet.

Hij hief zijn hand ter begroeting op terwijl hij verder reed met een snelheid die de snelheidslimiet minstens vijftien kilometer per uur overschreed. Steeds weer de grenzen van de wet opzoeken.

De herfst was altijd mijn favoriete seizoen geweest. Een nieuw begin. Mooie meiden in zachte sweaters. Footballseizoen. Homecoming. Koude avonden die warmer werden door whisky en kampvuren.

Maar nu was alles anders. Ík was anders.

Aangezien ik had gelogen over de fysiotherapie kon ik net zo goed gaan lunchen, dus liep ik naar huis.

Ik zou een sandwich maken die ik niet wilde eten, daar afgezonderd zitten en proberen een manier te vinden om de rest van de dag door te komen zonder een al te grote lul te zijn.

Ik moest mezelf bijeen zien te rapen. Zo moeilijk was het niet om papierwerk te doen en hier en daar op te komen draven als het nutteloze boegbeeld dat ik nu was.

‘Goedemorgen, chieff,’ begroette Tallulah St. John, onze mobiele monteur en mede-eigenaar van Café Rev, me terwijl ze zonder goed te kijken recht voor mijn neus de straat over stak. Haar lange, zwarte vlechtjes waren over de schouder van haar overall bijeengebonden. In haar ene hand had ze een tas van de supermarkt en in haar andere een beker koffie, waarschijnlijk klaargemaakt door haar echtgenoot.

‘Morgen, Tallulah.’

Het favoriete tijdverdrijf in Knockemout was het negeren van de wet. Waar ik nogal zwart-wit was, voelde het soms alsof verder iedereen om me heen volkomen in grijs leefde. Opgericht

door wetteloze rebellen had mijn stad weinig oog voor regels en regelgeving. De vorige hoofdcommandant liet de burgers meer dan twintig jaar hun eigen boontjes doppen terwijl hij z'n penning als statussymbool oppoetste en zijn positie voor persoonlijke gewin gebruikte.

Ik was nu bijna vijf jaar chieft. Deze stad was mijn thuis, de inwoners waren mijn familie. Ik was er duidelijk niet in geslaagd hen respect voor de wet bij te brengen. En nu was het slechts een kwestie van tijd voordat ze zich allemaal realiseerden dat ik niet langer in staat was hen te beschermen.

Mijn telefoon gaf een *ping* in mijn zak en ik reikte er met mijn linkerhand naar voordat ik me herinnerde dat ik hem niet meer aan die kant droeg. Met een mompelende vloek trok ik hem met mijn rechterhand tevoorschijn.

Knox: Zeg tegen die FBI-agenten dat ze jouw reet, mijn reet en als ze dan toch bezig zijn de reet van de hele stad kunnen kussen.

Uiteraard was mijn broer op de hoogte van het FBI-bezoek. Waarschijnlijk was er een waarschuwing verstuurd zodra hun sedan Main Street in reed. Maar ik was niet in de stemming voor een discussie daarover. Eigenlijk was ik nergens voor in de stemming.

Mijn telefoon ging over in mijn hand.

Naomi.

Nog niet al te lang geleden zou ik verdraaid gretig zijn geweest om op te nemen. Ik had een oogje gehad op de serveerster die nieuw in de stad was en wel heel veel pech bleek te hebben. Maar ze was, om onverklaarbare redenen, voor mijn chagrijnige broer gevallen. Ik had de verliefdheid - makkelijker dan ik had gedacht - naast me neergelegd en genoten van Knox' ergernis iedere keer dat zijn aanstaande vrouw contact met me opnam om te vragen hoe het ging.

Op dit moment voelde het echter als nóg een verantwoordelijkheid die ik niet trok.

Ik liet de oproep naar de voicemail gaan en liep de hoek om, mijn straat in.

‘Goedemorgen, chieff,’ riep Neecey terwijl ze het bordje aan de deur van de pizzeria omdraaide. Dino’s opende zeven dagen per week stipt om elf uur de deuren, wat betekende dat ik vier uur van mijn werkdag had doorstaan voordat ik ertussenuit glipte. Een nieuw record.

‘Goedemorgen, Neece,’ zei ik zonder enig enthousiasme.

Ik wilde naar huis en de deur achter me dichttrekken. De wereld buitensluiten en wegzinken in die duisternis. Ik wilde niet om de anderhalve meter moeten stoppen voor een praatje.

‘Ik hoorde dat die FBI-agent met de snor hier blijft. Denk je dat hij van zijn verblijf in het motel zal genieten?’ vroeg ze met een ondeugende glinstering in haar ogen.

De vrouw was een brildragende, kauwgom kauwende roddeltante die iedere werkdag met de helft van de stad kletste. Maar ze had een punt. Het motel van Knockemout was de natte droom van de gezondheidsinspectie. Overtredingen op iedere bladzijde van het handboek. Iemand zou die verdorde toko moeten kopen en tegen de vlakte moeten gooien.

‘Sorry, Neece, ik moet deze opnemen,’ loog ik terwijl ik mijn telefoon naar mijn oor bracht en deed alsof ik gebeld werd.

Zodra ze terug naar binnen dook, stopte ik mijn telefoon weg en haastte me naar de ingang naar mijn appartement.

Mijn opluchting was van korte duur. De deur naar het trapenhuis, een en al houtsnijwerk en dik glas, werd opengehouden door een doos waarop *dossiers* stond geschreven.

Met een schuin oog op de doos stapte ik naar binnen.

‘Fucker de fuck!’ Een vrouwenstem die niet van mijn oudere

buurvrouw was, echode van boven naar beneden.

Net op het moment dat ik omhoogkeek, rolde een zwarte rugzak als designer tuimelkruid de trap af mijn kant op. Halverwege de trap bleef mijn blik hangen bij een paar lange, slanke benen. Ze waren gehuld in een elegante, moskleurige legging, en het uitzicht werd steeds beter. Haar pluizige, grijze sweater was kort en verschaftte een glimp van gladde, bruine huid over strakke spieren terwijl subtiele rondingen benadrukt werden. Het was echter het gezicht dat de meeste aandacht eiste. Marmerwaardige jukbeenderen. Grote, donkere ogen. Volle lippen geërgerd opeengeperst.

Haar haren - zo donker dat het bijna zwart was - waren in een kort, warrig model geknipt en zagen eruit alsof iemand zojuist zijn vingers erdoor gehaald had. Mijn vingers kromden zich aan mijn zijdes.

Angelina Solavita, beter bekend als Lina of mijn broers ex-vriendin van lang geleden, was een schoonheid. En ze stond in mijn trappenhuis.

Dit was niet goed.

Ik bukte en raapte de rugzak aan mijn voeten op.

‘Sorry dat ik je bekogelde met mijn bagage,’ riep ze terwijl ze een grote koffer met wieltjes de laatste paar treden op sjordde.

Ik had geen klachten over het uitzicht, maar ik betwijfelde ten zeerste of ik een kletspraatje zou overleven.

Op de eerste verdieping bevonden zich drie appartementen: het mijne, dat van mevrouw Tweedy en een leegstaande naast dat van mij.

Ik had mijn handen vol aan wonen tegenover een oudere weduwe die niet veel respect had voor privacy en persoonlijke ruimte. Ik zat er niet op te wachten om er meer afleiding aan toe te voegen. Zelfs niet wanneer die eruitzag als Lina.

‘Aan het verhuizen?’ riep ik terug toen ze weer boven aan

de trap verscheen. De woorden klonken geforceerd, mijn stem gespannen.

Ze schonk me zo'n sexy glimlachje. 'Klopt. Wat eten we?'

Ik keek toe hoe ze joggend de trap afdaalde, zowel snel als sierlijk.

'Ik denk dat er wel wat beters te krijgen valt dan wat ik je te bieden heb.' De supermarkt had ik al in geen... Oké, ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst naar Grover's Groceries was geweest om voedsel te kopen. Ik had op afhaaleten geleefd, áls ik er al aan dacht om te eten.

Lina bleef op de onderste trede staan, waardoor we op ooghoogte met elkaar stonden. Langzaam liet ze haar blik over me heen dwalen. De glimlach veranderde in een volle grijns. 'Doe jezelf niet tekort, lekker ding.'

Een paar weken geleden had ze me voor het eerst zo genoemd, toen ze de ravage had hersteld die ik van mijn hechtingen had gemaakt door mijn broers hachje te redden. Op dat moment had ik met mijn gedachten bij het papierwerk moeten zitten, dat ik dankzij een kidnapping en de daaruit voortvloeiende schietpartij moest afhandelen. In plaats daarvan hing ik tegen de muur, afgeleid door Lina's kalme, vaardige handen en haar schone, frisse geur.

'Flirt je nou met me?' Het was niet mijn bedoeling om het er zo uit te flappen, maar ik wist me slechts met pure wilskracht staande te houden.

Gelukkig had ik niet tegen haar gezegd dat ik de geur van haar wasmiddel lekker vond.

Ze trok een wenkbrauw naar me op. 'Je bent mijn knappe buurman, de hoofdcommandant van de politie en de broer van mijn vriendje op de universiteit.'

Ze leunde een centimeter dichterbij en een enkele vonk van iets warmes beroerde zich in mijn buik. Ik wilde me eraan vast-

klampen, het met mijn handen omvatten tot het mijn ijzige bloed ontdooide.

‘Ik ben gék op slechte ideeën. Jij niet?’ Haar lach was nu ronduit gevaarlijk.

De oude ik zou zijn charmes tevoorschijn hebben gehaald. Zou hebben genoten van een goede flirtpartij. Zou de wederzijdse aantrekkingskracht hebben gewaardeerd. Maar die man was ik niet meer.

Ik hield haar tas aan het hengsel omhoog. Haar vingers vouwden zich om de mijne toen ze de tas aanpakte. Onze blikken ontmoetten elkaar en het oogcontact hield stand. Die vonk vermenigvuldigde zich tot een tiental kleine gloeiende houtskooltjes, bijna genoeg om me te herinneren hoe het was om iets te voelen.

Bijna.

Ze bestudeerde me aandachtig. Die whiskybruine ogen boorden zich in me alsof ik een open boek was.

Ik trok mijn vingers onder die van haar vandaan. ‘Wat zei je ook alweer wat je als werk deed?’ vroeg ik. Ze had het terloops genoemd, gezegd dat het saai was en was vervolgens van onderwerp veranderd. Maar ze had ogen die niets misten en ik was nieuwsgierig met welke baan ze weken aan een stuk in Nergens, Virginia kon rondhangen.

‘Verzekeringen,’ antwoordde ze terwijl ze de rugtas over haar schouder slingerde.

Allebei trokken we ons niet terug. Ik niet omdat die kooltjes het enige goede waren wat ik in weken had gevoeld.

‘Wat voor verzekeringen?’

‘Hoezo? Ben je op zoek naar een nieuwe polis?’ plaagde ze terwijl ze aanstalten maakte afstand te nemen.

Maar ik wilde dat ze dichtbij bleef. Had het nodig dat ze die zwakke vonkjes aanwakkerde, zodat ik kon ontdekken of er nog

iets in me was wat het waard was om te branden.

‘Wil je dat ik die pak?’ Ik gebaarde met mijn duim naar de doos met dossiers tegen de buitendeur.

De glimlach verdween. ‘Ik pak hem zelf wel,’ reageerde ze kordaat terwijl ze langs me heen wilde stappen.

Ik blokkeerde haar. ‘Mevrouw Tweedy zou me ervan langs geven als ik je die doos de trap op zou laten zeulen,’ drong ik aan.

‘Mevrouw Tweedy?’

Ik wees naar boven. ‘2C. Ze is op stap met haar clubje gewichtheffers, maar je ontmoet haar snel genoeg. Daar zorgt ze wel voor.’

‘Als ze op stap is, komt ze niet te weten dat jij je kogelwonden niet verergert door erop te staan een doos de trap op te tillen,’ zei ze bijdehand. ‘Hoe gaat het met de genezing?’

‘Prima,’ loog ik.

Ze humde en trok weer een wenkbrauw op. ‘Echt?’

Ze geloofde me niet. Maar mijn hunkering naar die vleugjes van gevoel was zo sterk, zo wanhopig, dat het me niets kon schelen.

‘Helemaal de oude,’ hield ik vol.

Ik hoorde een zachte ringtoon en zag een flits van ergernis terwijl Lina haar telefoon uit een of andere verborgen zak uit de broekband van haar legging haalde. Het was slechts een glimp, maar ik zag ‘mam’ op het scherm voordat ze de oproep wegdruckte. Blijkbaar ontweken we allebei familieleden.

Ik waagde het erop en gebruikte de afleiding om de doos te halen, waarbij ik erop lette mijn linkerarm te gebruiken. Mijn schouder klopte en een koud straaltje zweet gleed over mijn rug naar beneden. Maar zodra ik weer oogcontact met haar maakte, waren de vonken terug.

Ik wist niet wat dit was, ik wist alleen dat ik het nodig had.

‘Ik zie dat de koppigheid van de Morgans bij jou net zo sterk vertegenwoordigd is als bij je broer,’ concludeerde ze terwijl ze de telefoon terug in haar zak schoof. Ze wierp nog een beoorde- lende blik op me voordat ze zich omdraaide en de trap op liep.

‘Over Knox gesproken,’ zei ik, terwijl ik mijn uiterste best deed mijn stem normaal te laten klinken, ‘ik neem aan dat je in 2B zit?’ Mijn broer was de eigenaar van het gebouw, inclusief de bar en de kapsalon op de begane grond.

‘Nu wel. Ik verbleef in het motel,’ zei ze.

Ik dankte God op mijn blote knieën dat ze de trap langzamer op liep dan dat ze hem was afgedaald.

‘Ongelooflijk dat je het daar zo lang hebt uitgehouden.’

‘Vanmorgen zag ik een rat een mep verkopen aan een kak- kerlak die zo groot als een rat was. Dat was de druppel,’ rea- geerde ze.

‘Je had bij Knox en Naomi kunnen logeren,’ zei ik. Ik dwong de woorden mijn mond uit voordat ik te erg buiten adem was om nog te kunnen praten. Mijn conditie was aan gort en die goedgevormde kont in die legging hielp mijn cardio-uthou- dingsvermogen niet.

‘Ik hou ervan mijn eigen ruimte te hebben,’ zei ze.

We bereikten de bovenste trede van de trap en ik volgde haar naar de open deur naast die van mij terwijl er een rivier van izig zweet over mijn rug gutste. Ik moest echt weer terug de sportschool in. Als ik de rest van mijn leven een wandelend lijk zou zijn, dan toch op z’n minst eentje die een gesprek kon voeren tijdens het traplopen.

In het appartement liet Lina haar rugzak op de grond zakken voordat ze zich omdraaide om de doos van me over te nemen.

Wederom raakten onze vingers elkaar.

Wederom voelde ik iets. En niet alleen de pijn in mijn schou- der of de leegte in mijn borstkas.

‘Bedankt voor je hulp,’ zei ze terwijl ze doos uit mijn handen pakte.

‘Als je iets nodig hebt, ik zit vlak naast je,’ liet ik weten.

Haar lippen krulden heel licht op. ‘Goed om te weten. Zie je later, lekker ding.’

Als aan de grond genageld bleef ik staan, zelfs nadat ze de deur had gesloten, wachtend tot elk van die kooltjes doofden.

2

Vermijdingstactieken

Lina

Ik sloot mijn nieuwe voordeur voor de neus van de volledige een meter vijftientig aan gewonde, sombere Nash Morgan.

‘Als je het maar laat,’ mompelde ik tegen mezelf.

Normaal gesproken had ik er geen probleem mee om een risico te nemen, een beetje met vuur te spelen. En dat was precies wat het beter leren kennen van Dekhengst Do-Right, zoals de dames in Knockemout hem noemden, zou zijn. Maar ik had dringendere zaken te doen dan het weg flirten van de triestheid die Nash als een mantel droeg.

Gewond en somber, dacht ik nogmaals terwijl ik mijn dossiers door de kamer droeg.

Het verbaasde me niet dat ik me aangetrokken voelde. Hoewel ik de voorkeur gaf aan de ‘genieten en wegwezen’-levensstijl, was er niets waarvan ik meer hield dan een goede uitdaging. Onder die façade zien te komen en achterhalen wat die schaduw in die trieste heldenogen had veroorzaakt zou zeker een uitdaging zijn.

Maar Nash leek me het type dat zich wilde settelen en ik was allergisch voor relaties.

Zodra je interesse in iemand liet blijken, dachten ze dat ze het

recht hadden om te bepalen wat je deed en hoe je dat deed, twee van mijn minst favoriete dingen. Ik hield van een pleziertje, de kick van de jacht. Ik genoot van het spelen met de puzzelstukjes tot ik het hele plaatje compleet had en daarna ging ik door naar de volgende. Daarnaast vond ik het prettig om mijn eigen plek binnen te komen, gevuld met mijn eigen spullen, en eten te bestellen dat ik lekker vond zonder met iemand te hoeven discussiëren over wat er op tv gekeken werd.

Ik zette de doos op de kleine eettafel en bekeek mijn nieuwe domein.

Het appartement had potentie. Ik snapte waarom Knox in het gebouw had geïnvesteerd. Hij was er niet de persoon naar om de potentie onder een grote puinzooi te missen. Hoge plafonds, gehavende houten vloeren, grote ramen die op de straat uit keken.

Het woongedeelte was gemeubileerd met een verschoten bloemetjesbank die gericht stond naar een kale stenen muur, een kleine maar robuuste ronde eettafel met drie stoelen en een of ander opbergsysteem van oude kratjes onder de ramen aan de voorzijde.

De keuken, een klein weggewerkt hok, was al een jaar of twintig uit de mode. Geen probleem, aangezien ik niet kookte. Het aanrechtblad was van opzichtig geel laminaat dat zijn hoogtijdagen lang voorbij was, als het die ooit al had gekend. Maar er stond een magnetron en een koelkast die groot genoeg was om afhaaleten en een sixpack bier in op te bergen, dus dat volstond voor mij.

De slaapkamer was leeg, op een aanzienlijke kast na, wat in tegenstelling tot de keuken wél een vereiste was voor mij en mijn kledingobsessie. De aangrenzende badkamer was sfeervol vintage met een badkuip op klassieke pootjes en een absoluut nutteloze wastafel op een sokkel, waar ik nul procent van mijn

verzameling make-up en huidverzorgingsproducten op kwijt kon.

Ik blies mijn adem uit. Afhankelijk van hoe comfortabel de bank was, kon ik de beslissing over een bed misschien nog even uitstellen. Ik wist niet hoelang ik hier zou blijven, hoelang het zou duren om te vinden waarnaar ik op zoek was.

Hopelijk niet lang.

Ik plofte op de bank neer, wensend dat hij comfortabel was. Niet dus.

‘Waarom straf je me?’ vroeg ik richting het plafond. ‘Ik ben geen vreselijk mens. Ik stop voor voetgangers. Ik doneer aan de zorgboerderij. Ik eet mijn groenten op. Wat wil je nog meer?’

Het universum antwoordde niet.

Ik zuchtte diep en dacht aan mijn huis in Atlanta. Ik was gewend aan primitiviteit tijdens een klus. Wanneer ik terugkwam van een lang verblijf in een tweesterrenmotel waardeerde ik mijn luxe beddengoed, mijn heerlijke, dure bank en mijn minutieus georganiseerde kledingkast des te meer.

Dit specifiek verlengde verblijf begon echter te belachelijk voor woorden te worden.

En hoe langer ik in deze stad was zonder een doorbraak of een spoor of een vleug licht aan het eind van de tunnel, hoe ongeduriger ik werd. Op papier leek ik misschien een impulsief, wild kind. In werkelijkheid volgde ik simpelweg het plan dat ik lang geleden had gemaakt. Ik was geduldig en rationeel, en de risico's die ik nam waren - bijna altijd - ingecalculeerd.

Maar weken aan een stuk in een klein stadje achtendertig minuten verwijderd van de dichtstbijzijnde Sephora zonder enige indicatie dat ik op het juiste spoor was, begon zijn tol te eisen. Vandaar het gesprek met het plafond.

Ik voelde me verveeld en gefrustreerd, een gevaarlijke combinatie, want het maakte het onmogelijk om de knagende twijfel

in mijn hoofd dat ik dit soort werk misschien niet meer zo leuk vond als vroeger, te negeren. De twijfel die op magische wijze was ontstaan toen de boel in het honderd was gelopen bij mijn laatste klus. Nog iets waar ik niet aan wilde denken.

‘Oké, universum,’ zei ik weer tegen het plafond. ‘Ik wil dat er één ding goed voor me uitpakt. Eén maar. Misschien een schoenensale of, weet ik veel, wat dacht je van een doorbraak in deze zaak voordat ik gek word?’

Deze keer antwoordde het universum doordat mijn telefoon overging.

Het universum was een lul.

‘Hoi, mam,’ zei ik met een mix van ergernis en genegenheid.

‘Daar ben je! Ik was ongerust.’ Bonnie Solavita was geen geboren tobber, maar ze had de mantel die op haar schouders was gelegd geaccepteerd en wijdde zich met enthousiaste toewijding aan die rol.

Niet in staat stil te zitten tijdens dit dagelijkse gesprek kwam ik overeind van de bobbelige bank en liep naar de tafel. ‘Ik droeg iets de trap op,’ legde ik uit.

‘Je maakt het toch niet te gek, of wel?’

‘Het was één koffer en één verdieping,’ zei ik terwijl ik het deksel van de doos met dossiers haalde. ‘Wat ben je allemaal aan het doen?’ Van onderwerp veranderen was wat mijn relatie met mijn ouders intact hield.

‘Ik ben onderweg naar een marketingvergadering en je vader ligt ergens onder de motorkap van die verdraaide auto.’

Mam had een langer dan noodzakelijke pauze van haar werk als marketingmanager genomen zodat ze mij kon verstikken tot ik drie staten verderop ging studeren. Sindsdien was ze de arbeidsmarkt weer opgegaan en klom ze op als manager bij een landelijke gezondheidszorgorganisatie.

Mijn vader, Hector, was zes maanden geleden na een carrière

als loodgieter met pensioen gegaan. ‘Die verdraaide auto’ was de Mustang Fastback uit 1968 die wanhopig wat liefde en aandacht nodig had. Ik had hem er twee jaar geleden mee verrast na een dikke, vette bonus van mijn werk. Toen hij een jonge, sexy vrijgezel in Illinois was had hij er ook een gehad, tot hij hem had verruild voor een chique pick-uptruck om indruk te maken op een boerendochter. Pap was getrouwd met de boerendochter - mijn moeder - en had de auto in de jaren die volgden vreselijk gemist.

‘Heeft hij hem al aan de praat gekregen?’ vroeg ik.

‘Nog niet. Gisteravond heb ik een dodelijk saaie uiteenzetting van twintig minuten moeten aanhoren over carburateurs. Dus ik heb hem op mijn beurt getrakteerd op een saai verslag van hoe we onze reclameboodschappen veranderen naar aanleiding van de demografische gegevens over de wildgroei aan voorsteden aan de oostkust,’ vertelde mijn moeder zelfvoldaan.

Ik lachte. Mijn ouders hadden zo’n relatie waarbij ze ongeacht hoe verschillend ze waren en ongeacht hoelang ze getrouwd waren nog altijd elkaars grootste fan waren... en hun grootste ergernis.

‘Dat klinkt typisch als jullie,’ zei ik.

‘Consistentie is de sleutel,’ jubelde mam.

Ik hoorde iemand aan haar kant van de lijn een vraag op haar afvuren.

‘Pak de tweede stapel voor de presentatie. Ik heb gisteravond wat aanpassingen gemaakt. O, en haal een Pellegrino voor me voordat je naar binnen gaat, wil je? Bedankt.’ Mam schraapte haar keel. ‘Sorry daarvoor, liefje.’

Het verschil tussen haar baas-stem en haar moeder-stem was een bron van eindeloos vermaak voor me.

‘Geen probleem. Je hebt het er maar druk mee.’

Maar niet te druk om op de dagen dat zij aan de beurt was contact te zoeken met haar dochter.

Yep. Dankzij mijn moeders ijzere planning en mijn ouders verlangen om er te allen tijde zeker van te zijn dat ik in orde was, sprak ik bijna iedere dag een ouder. Als ik ze te lang vermeed, stonden ze onaangekondigd op de stoep.

‘Je bent nog steeds in Washington, toch?’ vroeg ze.

Ik kromp ineen, wetende wat er ging komen. ‘Daar vlakbij. Het is een klein stadje ten noorden van Washington.’

‘Kleine stadjes zijn de plekken waar drukke, professionele vrouwen verleid worden door een lokale ondernemer met ruwe randjes. Ooo! Of een sheriff. Heb je de sheriff al ontmoet?’

Een collega had mijn moeder een paar jaar geleden verslaafd gemaakt aan romannetjes. Ze gingen jaarlijks samen op vakantie, altijd gecombineerd met een of ander boekenevenement. Nu verwachtte mijn moeder dat mijn leven ieder moment in het plot van een romantische komedie kon veranderen.

‘Hoofdcommandant van de politie,’ corrigeerde ik haar. ‘En hij woont trouwens naast me.’

‘Ik voel me duizendmaal geruster nu ik weet dat er politie naast je woont. Die zijn getraind in reanimatie, weet je.’

‘En in allerlei andere vaardigheden,’ zei ik droog terwijl ik probeerde me niet te ergeren.

‘Is hij vrijgezel? Knap? Zijn er alarmbellen?’

‘Volgens mij wel. Absoluut. En ik ken hem nog niet goed genoeg om die af te laten gaan. Hij is Knox’ broer.’

‘O.’

Mam kreeg het voor elkaar om heel wat in één letter te verpakken. Mijn ouders hadden Knox nooit ontmoet. Ze wisten alleen dat we tijdens mijn studie - zeer kort - iets met elkaar hadden en dat we sindsdien bevriend waren gebleven. Mam gaf hem onterecht de schuld van het feit dat haar dochter van

zevenendertig nog steeds vrijgezel was en stond paraat om zich ermee te bemoeien.

Het was niet dat ze wanhopig verlangde naar een bruiloft en kleinkinderen. Het was meer dat mijn ouders pas rustig zouden ademhalen wanneer ik iemand in mijn leven had die de rol van ongeruste beschermer zou overnemen. Het deed er niet toe hoe zelfredzaam ik was. Voor mijn vader en moeder was ik nog steeds een vijftienjarige in een ziekenhuisbed.

‘Weet je, je vader en ik hadden het erover dat we een week-endje weg willen. We zouden het vliegtuig kunnen pakken en er aankomend weekend kunnen zijn.’

Het laatste wat ik kon gebruiken was dat mijn ouders me als een schaduw de stad door volgden terwijl ik probeerde te werken.

‘Ik weet niet hoelang ik in dit stadje blijf,’ antwoordde ik diplomatiek. ‘Ik kan ieder moment naar huis komen.’ Dat was niet heel waarschijnlijk, tenzij ik iets vond wat de zaak een nieuwe wending gaf. Maar toch, het was geen volledige leugen.

‘Ik begrijp niet hoe het geven van bedrijfstrainingen zo’n onbepaalde duur kan hebben,’ mijmerde mam. Gelukkig hoorde ik aan haar kant van de lijn een gedempte opmerking voordat ik met een geloofwaardige reactie op de proppen wist te komen. ‘Ik moet gaan, liefje. Mijn bespreking begint. Hoe dan ook, laat me weten wanneer je terug naar Atlanta komt. Dan vliegen we daarheen en komen we op bezoek voordat je met Thanksgiving naar huis komt. Als we het goed plannen, kunnen we met je meegaan naar je afspraak.’

Tuurlijk. Aangezien ik graag met mijn ouders in mijn kielzog naar een doktersafspraak ging. ‘Daar hebben we het later nog wel over,’ zei ik.

‘Ik hou van je, liefje.’

‘Ik ook van jou.’

Ik verbrak de verbinding en slaakte een zucht die in een kreun uitmondde. Zelfs honderden kilometers bij me vandaan kreeg mijn moeder het voor elkaar me het gevoel te geven alsof ze een kussen op mijn gezicht duwde.

Er werd op mijn deur geklopt en ik keek behoedzaam die kant op, me afvragend of mijn moeder als verrassing aan de andere kant zou staan.

Maar vervolgens klonk er een bonk, die klonk als een geëngerde laars, tegen de onderkant van mijn deur. Het geluid werd gevolgd door een korzelig: ‘Doe open, Lina. Deze shit is zwaar.’

Ik doorkruiste de kamer en rukte de deur open. Knox Morgan, zijn mooie verloofde Naomi Witt en Naomi’s nichtje Waylay stonden in de gang.

Naomi grijnsde en had een plant in een mooie pot in haar handen. Knox keek nors en leek vijftig kilo aan beddengoed vast te hebben. Waylay keek verveeld en droeg twee kussens.

‘Dus dit is wat er gebeurt als ik het kakkerlakmotel verlaat? Mensen die onaangekondigd langskomen?’ zei ik.

‘Aan de kant.’ Knox wurmde zich verborgen onder een crèmekleurig dekbed langs me.

‘Sorry dat we zo binnenvallen, maar we wilden je wat cadeautjes voor je nieuwe onderkomen geven,’ zei Naomi. Ze was een lange brunette wiens kleding neigde naar meisjesachtig. Alles aan haar was zacht: haar krullende bob, het gebreide katoen van de jurk met lange mouwen over haar weelderige rondingen en de manier waarop ze de lekkere kont van haar verloofde, die mijn slaapkamer in beende, waardeerde.

Lekkere konten zaten bij de gebroeders Morgan in de familie. Volgens Naomi’s moeder, Amanda, werd Nash’ kont als een lokale traktatie beschouwd wanneer hij zijn uniform droeg.

Waylay slenterde over de drempel. Haar blonde haren zaten

in een staart, die haar tijdelijke blauwe highlights accentueerde. ‘Hier,’ zei ze. Ze duwde de kussens in mijn handen.

‘Bedankt, maar ik verhuis niet hierheen als in hierheen verhuizen,’ maakte ik duidelijk, terwijl ik de kussens op de bank gooide.

‘Knockemout heeft de neiging een thuis te worden,’ zei Naomi, die me de plant overhandigde.

Ze kon het weten. Ze was een paar maanden geleden gearriveerd in de verwachting dat ze haar tweelingzus uit de nesten zou helpen, om er vervolgens zelf in te belanden. In het tijdsbestek van een paar weken was Naomi voogd van haar nichtje geworden, had ze twee baantjes, werd ze ontvoerd en had ze ervoor gezorgd dat Knox Ik-Doe-Niet-Aan-Relaties Morgan verliefd op haar werd.

Nu woonden ze in een groot huis net buiten het stadje, omringd door honden en familie, en planden ze hun bruiloft. Ik maakte een mentale aantekening om mijn moeder op een dag aan Naomi voor te stellen. Ze zou uit haar dak gaan door dit waargebeurde ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’.

Knox kwam met lege handen terug uit de slaapkamer. ‘Veel plezier met je nieuwe woning. Het bed komt vanmiddag.’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Heb je een bed voor me gekocht?’

‘Je doet het er maar mee,’ zei hij terwijl hij een arm om Naomi’s schouders sloeg en haar tegen zich aan trok.

Naomi gaf hem een elleboogstoot in zijn maag. ‘Doe eens aardig.’

‘Nee,’ gromde hij.

Ze vormden een prachtig plaatje samen. De lange, getatoeëerde, bebaarde knorrepot en de stralende brunette met de prachtige rondingen.

‘Wat de Viking wil zeggen, is dat we blij zijn dat je in de stad

blijft en we dachten dat een bed je verblijf comfortabeler zou maken,' vertaalde Naomi.

Waylay plofte boven op de kussens op de bank neer. 'Waar is de tv?' vroeg ze.

'Die heb ik nog niet. Maar als ik er een koop, bel ik jou om hem te installeren, Way.'

'Vijftien dollar,' zei ze terwijl ze haar handen achter haar hoofd ineenvouwde. Dat kind was een elektronicagenie en had er geen probleem mee om een paar dollar met haar talenten te verdienen.

'Waylay,' zei Naomi geërgerd.

'Wat? Ik geef haar de korting voor familie en vrienden.'

Ik probeerde me te herinneren of ik ooit eerder hecht genoeg met iemand was geweest om familie- en vriendenkorting te krijgen.

Knox knipoogde naar Waylay en gaf Naomi een kneepje. 'Ik moet Nash ergens over spreken,' zei hij terwijl hij met zijn duim naar mijn deur gebaarde. 'Als je nog iets nodig hebt, Lien, laat het me dan weten.'

'Nou, ik ben al blij dat ik hier niet met een leger kakkerlakken om de douche hoeft te vechten. Bedankt dat ik het tijdelijk mag huren.'

Met een halve grijns op zijn gezicht salueerde hij naar me voordat hij naar de deur liep.

Naomi huiverde. 'Dat motel is een gevaar voor de gezondheid.'

'Er was in ieder geval wel een tv,' riep Waylay vanuit mijn lege slaapkamer.

'Waylay! Wat doe je daar?' wilde haar tante weten.

'Rondkijken,' antwoordde de twaalfjarige. Met haar handen in de gepimpte zakken van haar jeans verscheen ze in de deuropening. 'Dat geeft niet. Ze heeft er toch nog niets in staan.'

Een luid gebonk klonk uit de gang. ‘Doe open, klootzak,’ brulde Knox.

Naomi rolde met haar ogen. ‘Sorry voor mijn familie. Blijkbaar zijn ze allemaal door wolven opgevoed.’

‘Ongemanierd heeft zo zijn eigen charme,’ reageerde ik. Toen ik besepte dat ik de plant nog in mijn handen had, bracht ik hem naar het raam en zette hem op een van de lege kratten. Hij had glanzende groene bladeren.

‘Het is een lelietje-van-dalen. Hij bloeit pas in de lente, maar staat symbool voor geluk,’ legde Naomi uit.

Uiteraard stond hij daar symbool voor. Naomi was attent op expertniveau.

‘De andere reden dat we hier zomaar binnen komen vallen, is omdat we je wilden uitnodigen voor een etentje zondagavond,’ ging ze verder.

‘We gaan kip grillen, maar waarschijnlijk zijn er ook honderd soorten groenten,’ waarschuwde Waylay terwijl ze naar het raam slenterde om naar buiten te kijken.

Geen maaltijd hoeven bestellen en de kans om van een huiselijke Knox te genieten? Die uitnodiging ging ik niet afslaan. ‘Leuk. Laat me weten wat ik mee kan nemen.’

‘Alleen jezelf. Echt, met mij, mijn ouders en Stef daar zullen we een feestmaal hebben,’ verzekerde Naomi me.

‘En alcohol?’ opperde ik.

‘Dat slaan we nooit af,’ bekende ze.

‘En een fles Yellow Lightning,’ zei Waylay.

Naomi schonk Waylay een waarschuwende ouderlijke blik.

‘Alsjeblieft,’ smeekte het meisje.

‘Als je een hele fles van die tandenrottende frisdrank wilt, eet je vandaag bij de lunch een salade bij je pizza én vanavond broccoli bij het avondeten,’ besliste Naomi.

Waylay rolde met haar ogen naar me terwijl ze zich naar de

tafel verplaatste. ‘Tante Naomi is geobsedeerd door groenten.’

‘Geloof mij, er zijn ergere dingen om geobsedeerd door te zijn,’ vertelde ik haar.

Ze keek naar mijn doos met dossiers en toen haar vingers er een map uit visten, had ik meteen spijt dat ik het deksel er niet terug op had gedaan.

‘Leuk geprobeerd, nieuwsgierig aagje,’ zei ik terwijl ik het met een zwier uit haar hand griste.

‘Waylay!’ berispte Naomi haar. ‘Lina werkt in verzekeringen. Dat is waarschijnlijk vertrouwelijke informatie.’

Ze had geen idee.

Ik pakte het deksel en plaatste het terug op de doos.

Het gebonk op de deur naast me ging ondertussen door. ‘Nash? Ben je daar?’

Het leek erop dat ik niet de enige was die zich verschool voor zijn familie.

‘Kom, Way, we gaan voordat Knox het gebouw afbreekt,’ zei Naomi, die haar arm naar haar nichtje uitstak. Waylay accepteerde de aangeboden genegenheid en gleed tegen haar tantes zijde.

‘Bedankt voor de plant... en het bed... en de plek om te wonen,’ zei ik.

‘Ik ben zo blij dat je nog wat langer blijft,’ liet Naomi weten terwijl we gezamenlijk naar de deur liepen.

Dan was ze de enige.

Knox stond voor Nash’ deur en doorzocht de sleutels aan zijn bos.

‘Volgens mij is hij niet thuis,’ zei ik snel. Wat er ook met Nash aan de hand mocht zijn, ik betwijfelde of hij erop zat te wachten dat zijn broer zijn appartement in kwam stormen.

Knox keek op. ‘Ik hoorde dat hij op zijn werk vertrok en hierheen kwam.’

‘Technisch gezien hoorden we dat hij op zijn werk vertrok en naar fysiotherapie ging, maar Neecey van Dino’s zag hem buiten,’ zei Naomi.

De roddelmolen in een klein stadje was sneller dan het licht. ‘Waarschijnlijk is hij thuis geweest en weer vertrokken. Ik heb behoorlijk wat herrie gemaakt toen ik mijn spullen naar boven zeulde en heb hem niet gezien.’

Knox stak zijn sleutels in zijn zak. ‘Als je hem ziet, zeg dan dat ik naar hem op zoek ben.’

‘Ik ook,’ voegde Naomi eraan toe. ‘Ik heb geprobeerd hem te bellen om hem voor zondag uit te nodigen, maar ik kreeg de voicemail.’

‘Dan kun je hem net zo goed vertellen dat ik hem ook zoek,’ meldde Waylay.

‘Waarom ben jij naar hem op zoek?’ wilde Knox weten.

Waylay haalde haar schouder in de roze trui op. ‘Kweenie. Voelde me gewoon een beetje buitengesloten.’

Knox klemde zijn arm om haar nek en woelde door haar haren.

‘Argh! Dit is waarom ik van die chemische haarlak moet gebruiken!’ klaagde Waylay, maar ik zag het oprullen van haar mond toen mijn knorrige getatoeëerde vriend een kus op haar hoofd drukte.

Naomi en Waylay hadden het onmogelijke gedaan en Knox Morgan in een softie veranderd. En ik zat op de eerste rij bij de voorstelling.

‘Het bed komt om drie uur vanmiddag. We eten om zes uur zondag,’ zei Knox kortaf.

‘Maar je mag ook eerder komen. Vooral als je wijn meeneemt,’ zei Naomi met een knipoog.

‘En Yellow Lightning,’ voegde Waylay eraan toe.

‘Ik zie jullie dan.’

Gedrieën liepen ze de trap af, Knox in het midden met zijn armen om zijn meisjes.

‘Bedankt dat ik hier mag slapen,’ riep ik hen na.

Knox hief zijn hand op als reactie.

Ik keek ze na en sloot mijn deur. Het glanzende groen van de plant trok mijn aandacht. Een enkel huiselijk item op een verder lege vensterbank.

Ik had nog nooit een plant gehad. Geen planten. Geen huisdieren. Niets wat geen dagen of weken zonder mij kon overleven.

Ik hoopte dat ik hem niet zou laten doodgaan voordat ik mijn zaken hier had afgerond. Met een zucht pakte ik de map op die Waylay uit de doos had geplukt en opende hem.

Duncan Hugo’s gezicht staarde me aan.

‘Je kunt je niet voor eeuwig verbergen,’ zei ik tegen de foto.

Ik hoorde Nash’ deur zachtjes open en dicht gaan.